

In een stad zijn er ook mensen die pas buiten komen als het donker is. Sommigen leven in de schaduwen, in een wereld die pas tot leven komt wanneer anderen slapen.

Ze bewegen zich stilletjes door de nacht, onzichtbaar voor de meeste ogen, hun levens verweven met de duisternis die hen omarmt. Net zoals een verborgen fout in een product pas aan het licht komt wanneer het gebruikt wordt, blijven deze nachtmensen onopgemerkt totdat iemand echt oplet.

Toch heeft alles in het leven zo zijn balans, zijn fouten en zijn correcties.

Of het nu gaat om een onrijpe boon in een blikje, een verkeerd werkende USB-stick of een onverwachte ontmoeting in de nacht, elk detail draagt bij aan het grotere geheel.

Bonen zijn voedzaam en gezond, maar alleen als ze met zorg en aandacht worden bereid, net zoals alles in het leven aandacht vereist om echt begrepen te worden.

Bij de kassierster in de winkel, waar ik best een oogje op had, stond een bloempotje.

Het deed me denken aan de film Oblivion, waarin Tom Cruise een vergelijkbaar geschenk gaf aan zijn geliefde. Het was een klein detail, maar het viel me meteen op.

Soms zijn het juist die kleine dingen die een diepere betekenis krijgen, afhankelijk van de context waarin je ze ziet. Misschien was het gewoon een decoratief item, misschien betekende het iets meer voor haar.

Niet ver van die winkel, op een gewone dag, kwam ik een oude kennis tegen. Jaren geleden was hij een veelbelovende kerel, vol dromen en ambities. Nu stond hij daar, bijna onherkenbaar, een schim van wie hij ooit was. Hij was een crack-junkie geworden.

Zijn ogen waren hol, zijn huid grijs. Hij mompelde iets, maar zijn woorden waren moeilijk te verstaan. Het was een pijnlijke confrontatie met de harde realiteit van het leven. Sommige mensen nemen verkeerde afslagen, raken verstrikt in iets waar ze niet meer uitkomen.

Mijn gedachten bleven bij hem hangen terwijl ik verder reed. Op mijn route passeerde ik een

gigantisch gebouw van 36 verdiepingen.

De wolken weerspiegelden in de ramen, en het torende hoog boven de rest van de stad uit.

Een symbool van vooruitgang, moderniteit, en de onstuitbare groei van de stad. Terwijl ik omhoog keek naar die indrukwekkende structuur, kon ik niet anders dan denken aan het contrast tussen dit monument van ambitie en de man die ik zojuist had ontmoet, verloren in zijn eigen afgrond.

Diezelfde stad, waar grootse gebouwen worden neergezet, was vandaag een compleet andere wereld.

Tienduizenden mensen waren samengekomen voor carnaval. Overal klonk muziek, mensen dansten in kleurrijke kostuums, en de straten trilden van de energie. Een zee van gezichten, sommige vrolijk en lachend, anderen verloren in de roes van de festiviteiten.

Het was een chaos van kleuren en geluiden, een plek waar men voor even kon ontsnappen aan de dagelijkse sleur. Carnaval had altijd iets magisch, een moment waarop de realiteit even werd opgeschort.